

Xạo Hết Chỗ Nói

Phan Hạnh

“... Hệ thống tuyên truyền của đảng CSVN gần 700 báo, đài, hàng ngàn báo cáo viên “lười gõ” chuyên nói láo, nói lấy được cho sướng cái mồm, nói láo như phường ‘vô học’...”

(Hồi ký Rõng Rắn-Trần Độ)

Từ nào đến giờ Việt Cộng rất nổi tiếng trên phương diện xạo. Chẳng thế mà từ hơn nửa thế kỷ trước trong ngữ vựng tiếng nước ta đã có thành ngữ “nói láo như Vẹm”. Bản chất nói láo phổ biến từ lãnh tụ Hồ Chí Minh xuống tới một tên du kích quèn. Họ nói láo và huênh hoang thổi phồng thành tích không tưởng để tuyên truyền lừa bịp, che đậy tội ác và tự thần thánh hóa một cách trắng trợn, bất chấp mọi qui tắc khoa học.

Việt Cộng gian nhưng không ngoan, bịa đặt, nói láo một cách trắng trợn. Phải chăng đó là vì Việt Cộng quá chăm chỉ học tập và quá thấm nhuần cái gọi là đạo đức và tư tưởng của Hồ Chí Minh. Việt Cộng lúc nào cũng cho rằng Hồ Chí Minh là một anh hùng giải phóng dân tộc, một tấm gương đạo đức ưu việt, một lãnh tụ anh minh, cha già kính yêu, người thầy vĩ đại của cách mạng Việt Nam, thiên tài lỗi lạc nói thông thạo hàng chục ngoại ngữ, nhà tư tưởng lớn, danh nhân văn hoá thế giới... Thế nhưng ngày nay thông tin giả trá loại này không còn đối gạt được ai nữa. Mặc dù vậy, bệnh Xạo Hết Chỗ Nói là một căn bệnh nan y truyền nhiễm trong hàng ngũ những người cộng sản.

Chắc các bạn đọc đã nghe chuyện xạo về anh hùng VC Nguyễn Văn Bé. VC xạo rằng năm 1966, khi đang chuyển vận vũ khí ở Phú Lợi, Thủ Dầu Một, du kích Bé, 25 tuổi, bị một đơn vị VNCH bắt tại trận. Bé giả vờ giải thích về công dụng của các loại vũ khí này và thừa dịp cầm một quả mìn Claymore đập vào một chiếc xe tăng, làm chết 69 binh sĩ Mỹ và Việt Nam Cộng hòa, cùng nhiều xe tăng; Bé hy sinh tan xác tại chỗ. Sự thật là khi bị bắt, Bé hoàn toàn không kháng cự và vẫn sống nhăn đến năm 2002 mới chết.

Các bạn đọc đã nghe chuyện chiến sĩ biệt động Đội 159 Lê Thị Thu Nguyệt tạo kỳ tích đã dùng ná thun tẩm thuốc độc bắn chết bốn tên Mỹ trên đường Trần Hưng Đạo Saigon chưa? Hoặc các bạn đã nghe chuyện nữ tình báo VC xinh đẹp Đặng Hoàng Ánh thuộc dòng dõi hoàng tộc đã đánh bom sập tòa đại sứ Mỹ trên đường Hàm Nghi ngày 20/9/1965 chưa? Mấy mươi năm sau chiến tranh, những du kích, đặc công, cán binh VC tha hồ bốc phét ngụy tạo thành tích hoang tưởng cho các hậu duệ nể mặt chơi.

Một trường hợp xạo điển hình

Một bài viết tựa đề “Huyền thoại tay không “quạt ngã” trực thăng UH-1 của Mỹ” đăng trên báo mạng Phụ Nữ Today trong nước nghe quá hấp dẫn và gợi trí tò mò của người đọc.

[\(http://phunutoday.vn/blog-nguoi-noi-tieng/nguoi-noi-tieng/201203/Huyen-toai-tay-khong-quat-nga-truc-thang-uH1-cua-Mỹ-2136590/\)](http://phunutoday.vn/blog-nguoi-noi-tieng/nguoi-noi-tieng/201203/Huyen-toai-tay-khong-quat-nga-truc-thang-uH1-cua-Mỹ-2136590/)

Chỉ đọc qua cái tựa của bài viết người ta cũng đủ thấy ngay tính chất XHCN = Xạo Hết Chỗ Nói. Thôi thì cứ theo chủ nghĩa “mackenoism” (mặc kệ nó), thử đọc coi mức xạo tới đâu, đủ để trở thành kỹ lục chưa. Vừa đọc tới câu thứ ba của bài viết, tôi đã thấy có dấu hiệu kỹ lục hấp dẫn:

“Hơn 15 năm cầm súng chinh chiến dọc một dải chiến trường miền trung, ông đã lập nên những kỳ tích huyền thoại khi hạ một mình hơn 8 chiếc máy bay UH – 1 và hàng chục xe tăng, thiết giáp của Mỹ ngụy.”

Nghe cũng có lý lắm vì Việt Cộng từng tuyên truyền rằng phi cơ và xe tăng của quân đội Mỹ trên chiến trường Việt Nam được làm bằng giấy các-tông kia mà.

Nếu quả thật đây là một kỳ tích, một chiến công oanh liệt phi thường, tôi nghĩ người cựu chiến binh bộ đội VC tên Bùi Minh Kiểm này lẽ ra phải trở thành một anh hùng vang lừng tên tuổi và được nhà cầm quyền Hà Nội đãi ngộ xứng đáng hơn nhiều chớ tại sao ông ta lại sống trong một “*Căn nhà nhỏ nằm khuất sau con hẻm bống trở nên vui nhộn hơn thường ngày bởi tiếng cười nói của những người khách, cán bộ thường đến thăm.*”

Bạn còn muốn biết tiếp không? Vậy thì đây, cực điểm của bốc phét:

“Nhìn người đàn ông tuổi ngoài lục tuần, thân hình nhỏ nhắn nhưng rắn chắc, khỏe mạnh, ít ai biết được rằng ông đã từng dùng đôi bàn tay ấy để ghi chặt một chiếc máy bay UH – 1 của Mỹ xuống mặt đất.”

Cộng phét Bùi Minh Kiểm kể với phóng viên rằng hôm đó là một ngày tháng Tư năm 1968 khi đơn vị 91 Đặc công thuộc Quân khu Năm của Việt Cộng tham dự chiến đấu tại mặt trận 44 Quảng-Đà.

Nhóm đặc công của Kiểm gồm bốn người, hai người bị trúng đạn trực thăng đã chết từ phút đầu:

“Ngoài hai khẩu AK, ba quả lựu đạn và một số ít cơ sở đạn còn lại, hai người phải chống chọi với một tiểu đoàn trực thăng biệt động 37 của Ngụy cùng hơn 150 lính biệt kích, có sự yểm trợ của pháo binh địch.” Và đây là lời cựu cán binh Kiểm: *“Lúc này, hai anh em chúng tôi chỉ liếc mắt nhìn nhau rồi lặng lẽ tiến vào công sự, đạn đã lên nòng và lựu đạn cũng sẵn sàng rút chốt. Không ai nói một lời, nín thở chờ tụi biệt kích tiến vào tầm ngắm. Tụi nó sục sạo khắp nơi và khi đến gần phía bờ sông thì chúng tôi nhả đạn.”*

Thưa các bạn, dù gì tôi cũng đã từng là một quân nhân của QLVNCH hơn 10 năm, tôi chỉ biết Quân Lực ta có Tiểu Đoàn 37 Biệt Động Quân chứ làm gì có đơn vị nào gọi là “tiểu đoàn trực thăng biệt động 37”. Bên cạnh đơn vị “không giống ai” đó lại có hơn “150 lính biệt kích”. Hai chiến binh Việt Cộng chống cự lại với một lực lượng đối phương lớn hơn hàng trăm lần, chẳng lẽ những chiến sĩ này cũng bằng các-tông luôn sao? Truyện giả tưởng này càng đọc càng hấp dẫn thiệt.

Phóng viên tên Hạ Nguyên phóng bút tiếp:

“Gặp chốt chống cự, địch nhanh chóng tản ra tạo thành thế gọng kìm để bao vây hai người vào giữa. Nhưng những loạt đạn AK tạo ra vành đai lửa khiến địch không thể tiến lên. Sau ba giờ cầm chân địch, ông bị thương ở tay và đầu, máu chảy ra nhiều nhưng vẫn kiên trì cầm súng bắn ngăn địch tiếp cận công sự. Giữa lúc cuộc giằng co đang diễn ra ác liệt thì địch huy động trực thăng bắn róc két, pháo kích lần hai.”

Chỉ có hai cây AK mà có thể tạo thành một vành đai lửa ngăn chặn hàng trăm địch quân bao vây chung quanh trong suốt ba giờ đồng hồ? Bị thương máu chảy ra nhiều nhưng vẫn kiên trì cầm súng bắn ngăn địch? Đúng là một câu chuyện thần thoại cỡ Phù Đổng Thiên Vương! Nghe đối tượng của cuộc phỏng vấn kể chuyện Phong Thần, phóng viên bị lôi cuốn và thêm niềm hứng khởi nên bơm thêm thuốc bồi cho người cựu chiến binh tiếp tục say sưa... ‘nổ’:

“Quân địch sợ bị rơi vào điểm phục kích nên không dám tiến lên mà chỉ dùng hỏa lực tấn công từ xa. Nhưng nguy hiểm nhất là các trực thăng liên tục quần thảo trên đầu, súng máy và AK không thể xuyên thủng lớp thép phía dưới bụng máy bay.”

Theo kiểu nói chuyện của ông Kiểm này, người có vốn hiểu biết quân sự căn bản cũng thấy ngay là ông ta nói xạo. Bên trên của bài vừa nói hai tay súng Việt Cộng bị bao vây; thế mà ngay sau đó lại bảo là phục kích. Phóng viên Hạ Nguyên say mùi súng chiến trường hứng chí tô vẽ hào quang chiến thắng:

“Khi chiếc UH – 1 rà tới chuẩn bị hạ thấp để bắn róc két thì ông Kiểm lao người lên dùng hai tay ghi càng máy bay xuống. Đôi bàn tay thép như chiếc nam châm hút chiếc UH – 1 xuống gần sát mặt đất. Viên phi công bất ngờ, chưa kịp gạt cần súng

máy thì đã bị anh Thao từ bên dưới bắn thốc lên, thẳng vào buồng lái. Chiếc máy bay mất thăng bằng loạng choạng lao xuống, nổ tan xác. Tiếng nổ của chiếc UH – 1 đầu tiên đã khiến phía địch hoảng loạn, gọi cầu viện. Đến trưa cùng ngày, ông Kiểm và đồng đội vẫn giữ vững cứ điểm, không để địch tiến về phía bờ sông. Đợt pháo kích thứ ba của địch vừa dứt thì ba chiếc trực thăng UH – 1 hạ cánh xuống khu vực chiếc trực thăng bị rơi để tìm kiếm xác. Lợi dụng cơ hội này, hai người trườn tới vị trí thuận lợi để bắn hạ ba con “chim sắt”.

Bạn đã thấy mức độ XHCN (xạo hết chỗ nói) siêu việt chưa? Đã bị thương ở tay và đầu và máu chảy ra nhiều, thế mà vẫn còn sức lao người lên ghi càng phi cơ trực thăng bằng đôi bàn tay thép. Chưa hết, máy bay thì nổ tan xác trong khi chàng dũng sĩ đặc công Việt Cộng dù bị thương máu ra nhiều mà cứ sống nhăn, thế mới là chuyện lạ chỉ xứ XHCN mới có.

Loại trực thăng UH-1 Iroquois có bốn nhân viên phi hành đoàn, trọng lượng trọn là 2,365 kg, khả năng chở tối đa là 14 người hoặc 6 băng ca tải thương hoặc số hàng hóa tương đương. Trọng lượng cất cánh tối đa là 4,309 kg. Vậy mà chàng đặc công còng sản Kiểm dùng tay không ghi nó xuống như chơi. Chắc chàng chưa học vật lý căn bản bao giờ. Ông Kiểm kể:

Ông Kiểm hồi ức như mới vừa xảy ra đây “Trong khi anh Thao (người đồng đội) lên đạn súng máy thì tôi chạy thẳng tới đuôi chiếc máy bay rút chốt lựu đạn quăng vào buồng lái. Chiếc thứ nhất nổ tan tành khiến hai chiếc kia hoảng sợ cất cánh bỏ chạy, nhưng đã bị lưới đạn của anh Thao nhả xuống, hai chiếc còn lại cũng bị hạ nốt”. Đến cuối giờ chiều, hai khẩu súng đã gần hết đạn, không thể tiếp tục chống cự thêm. “Lúc đó hai tai tôi đã lảng đi vì tiếng nổ, đầu nhức, mắt mờ. Anh Thao cũng bị thương chảy máu khá nhiều. Hai chúng tôi hi vọng sẽ cầm cự đến được chiều tối, bọn địch sẽ phải rút lui, hoặc phía quân ta sẽ bổ sung lực lượng cứu viện”

Nghe tả hai chiếc trực thăng định bỏ chạy nhưng bị “lưới” đạn AK nhả xuống nên cũng bị hạ nốt, thật đáng tức mà phải cười cho cái tài phaja của Việt Cộng. Trong lúc hai tay súng Vi Xi tung hoành bắn hạ ba chiếc trực thăng thì hàng trăm chiến sĩ của Tiểu Đoàn 37 BĐQ ở đâu cả? Chẳng lẽ chết hết rồi?

Khi phát hiện hỏa lực phía ta bị suy giảm, địch bắt đầu cho quân tiến lên, quyết tâm bắt sống ở kháng cự. Hai người vừa chiến đấu vừa tìm cách bò ra mép sông để tìm cơ hội thoát khỏi sự truy kích và đánh lạc hướng quân địch. Nhưng cả hai chưa bò ra đến nơi thì ông Thao trúng mảnh pháo xuyên qua đầu, hy sinh. Lúc đó, ông Kiểm nghĩ mình cũng sẽ chết vì chỉ còn lại ba viên đạn trong băng. Ông cố lòi xác đồng đội ra sông để cả hai cùng thả trôi theo dòng nước, không phải chết trong tay quân Mỹ-Ngụy. Lê chút sức tàn ra tới sông, ông Kiểm thả mình xuống dòng nước bất tỉnh. Trôi theo dòng nước gần 6 km, sóng đánh ông tấp vào bờ. Tường chừng như đã nắm chắc cái chết, nhưng ông Kiểm được người dân trong vùng vớt lên, cứu sống.”

Đọc tới đây, tôi mới vỡ lẽ hiểu ra lý do tại sao ông Bùi Minh Kiểm này lại có thể ngang nhiên nổ hăng thế, nổ bất chấp mọi quy luật vật lý học. Hóa ra, nhân chứng duy nhất trong chuyện này là người đồng đội tên Thao của ông đã bị ông khai tử để xóa nguồn kiểm chứng. Cộng sản Nga, Tàu, Việt dường như đều áp dụng triệt để câu nói của Joseph Goebbels, người cầm đầu bộ máy tuyên truyền của nhà độc tài Đức Quốc Xã Adolf Hitler: “Khi một điều lừa dối được lập đi lập lại cả ngàn lần thì chẳng bao lâu nó sẽ trở thành đáng tin là có thật” (A lie told one thousand times eventually becomes believable). Chắc các bạn cũng đã biết điển tích Trung Hoa “Tăng Sâm giết người” rồi.

Bài phóng sự đến đây chưa dứt. Dường như ông Kiểm nổ chưa đã và người phóng viên hăng say với nhiệm vụ chức nghiệp còn muốn viết tiếp. Thôi thì chúng ta chịu khó đọc cho hết câu chuyện giả tưởng này:

“Năm 1970, ông chuyển về công tác, chiến đấu và giữ chức vụ Chính trị viên Đại đội 11, Đoàn pháo binh 575. Cuối năm 1971, ông được đơn vị giao nhiệm vụ trinh sát, đặt

đài quan sát trên đỉnh Bà Nà - Núi Chúa để theo dõi tình hình hoạt động của địch ở sân bay Đà Nẵng. Nhớ lại trận đánh mà ông tham gia cùng các đơn vị ở Đoàn pháo binh 575 vào tháng 8/1972, ông không khỏi tự hào rằng mình là một trong những người được góp một phần nhỏ công lao vào chiến thắng giòn giã ấy. Trước đó, công tác chuẩn bị cho trận đánh "lịch sử" đã được lãnh đạo thống nhất phương án. Táo bạo và bất ngờ, các trận địa pháo của Đoàn 575 đặt tại trận địa Hòa Bình (Hòa Vang, TP.Đà Nẵng) và Điện Sơn (Điện Bàn, tỉnh Quảng Nam) phát hỏa lúc 5 giờ 35 ngày 2/8, ngay trước mũi hành quân tìm diệt của địch (cách trận địa Hòa Bình chỉ vài trăm mét). 80 viên hỏa tiễn "tìm" đúng mục tiêu, phá hủy 57 máy bay, diệt 147 tên Mỹ hầu hết là sĩ quan, giặc lái, kho xăng trong sân bay bốc cháy dữ dội 5 giờ liền, nhiều phương tiện chiến tranh của địch bị phá hủy. Trận đánh để đời của Đoàn 575 đã làm giặc Mỹ ngớ ra không kịp đối phó... Lật giở tám bản ghi thành tích chiến đấu của đơn vị năm nào, ông cười tự hào, "Gần 10 năm (1966-1975), Đoàn pháo binh 575 đã đánh hơn 500 trận, tiêu diệt 6.000 tên địch với hàng ngàn sĩ quan, phá hủy 780 máy bay, 1.000 xe quân sự, 200 khẩu pháo các loại, thiêu cháy 50 triệu lít xăng dầu và rất nhiều phương tiện chiến tranh hiện đại của Mỹ."

Người Mỹ có câu nói "If you've got a big mouth and you're controversial, you're going to get attention" (Nếu bạn to mồm khoác lác và nói điều trái ngược để tạo ra tranh cãi, bạn sẽ được mọi người chú ý). Ông Kiểm nỗ này càng được nhiều người chú ý. Thế hệ trẻ và con nít trong nước đọc bài phóng sự này chắc chắn sẽ phục ông sát đất nếu chúng lười tìm hiểu. Những người đồng đội cùng thời đi "B" với ông và còn sống đến ngày nay sẽ rửa thắm buồng lời than thở "Trời ơi, mình đã nỗ mà nó còn nỗ hơn!".

Nhưng trong thời đại thông tin này, muốn kiểm chứng và đi tìm sự thật kể ra cũng không khó lắm, chỉ hỏi ông Gú Gò là biết ngay. Chính vì thế, câu chuyện của cụ Bùi Minh Kiểm kể chẳng được giới trẻ công dân mạng trong nước tin tí nào. Các phản hồi có tính cách tiêu cực độc giả gửi vào Phụ Nữ Today dĩ nhiên đã bị kiểm duyệt và bôi bỏ hết. Tuy nhiên, trên các trang nhật ký cá nhân, hàng trăm người đọc không ngần ngại lên tiếng.

Một Số Lời Bình Tiêu Biểu:

- Câu truyện thần thoại vô chứng cứ với những chi tiết lố bịch đến mức con nít tiểu học nước ngoài cũng phải thốt lên là "bốc phét thì cũng vừa vừa thôi, còn để dành chỗ cho chữ ký!", thế mà báo nhà nước vẫn đăng mới nản!
- Hay chỉ là trực thăng bằng giấy cứng cô hồn Rằm tháng Bảy mà bác Kiểm nhà ta thần hồn nát thần tính nhìn lộn vậy ta... hihi...
- Thật hãi quá các cụ ơi. Nghe nói hồi xưa có vụ chiến sĩ ta cầm K54 bắn rơi B52 nữa đấy!
- Cụ Bùi Minh Kiểm đúng là Hercule của Việt Nam! Vãi thật siêu nhân à!
- Superman có họ hàng người Việt mà bây giờ mình mới biết!
- Xin các bác nhà báo có bớm thì cũng bớm vừa phải thôi chứ; bớm quá đối tượng bay như bong bóng mất.
- Nhảm thật! Sau trận pháo kích dữ dội mà đơn vị ông Kiểm vẫn còn sống và bám gần đó và vẫn còn bất ngờ khi quân Mỹ đổ bộ xuống ngay đó thì ông ổng là Rambo và chẳng biết gì về kỹ thuật quân sự cả.
- Theo câu chuyện kể thì lúc đang đứng dưới hào chiến đấu, ông này đã nhảy lên nắm càng máy bay lôi nó xuống đất. Xin hỏi máy bay này nếu nó biết bên dưới là địch, thì khoảng cách nó giữ với mặt đất không lẽ chỉ 1, 2 mét? Hơn nữa ông này còn đứng dưới hào, là ít ra phải ngang hông, coi như ông muốn với tới máy bay phải nhảy như người nhện. Chưa kể ổng nặng bao nhiêu? Cho hết quân trang quân dụng ổng nặng cỡ 100kg thì nhằm nhò gì với cái trực thăng này?
- Ghét nhất là đọc mấy đoạn kể lại của bố Kiểm. Toàn suy diễn và bịa chuyện, chẳng thể tin nổi.
- Chắc tay phóng viên xem phim "siêu nhân" hơi bị nhiều!

- Tung chảo chém gió thì cũng để đức cho con cháu với chứ.
- Chao ôi, nghe khảm y như lũ Bắc Triều Tiên!
- Trực thăng Mỹ nó bắn rocket mà hạ thấp đến mức cho bác bám vào à? Mức đó thì nó bắn xong nó nổ luôn chắc.
- Học ngữ văn của Việt Nam là biết khả năng chém gió khủng đến cỡ nào! Nói khoác một mình dùng súng AK47 bắn hạ cả đồng máy bay chưa đã sao lại còn bảo kéo cả UH-1 xuống bằng tay không. Ngày đó thân xác bác Kiểm đặc công nhà mình nặng giỏi lắm khoảng 50kg. Sao bác tài thế! Tại hạ khâm phục! Khâm phục!
- Vẫn biết tiền bối có công rất lớn nhưng cái gì cũng phải có giới hạn. Tiền bối viết bí kíp võ công như thế thì hậu bối chỉ có tẩu hỏa nhập ma...
- Thế hóa ra cái trực thăng nó bay tới mức đủ thấp để ông này chạy chạy chạy lại bám càng, mà cả thằng phi công lẫn thằng xạ thủ ở trong không làm được gì hả? Nhế bọn Mỹ nó ngu quá thiếu năng vậy hả? Hay ông này còn có cả khả năng chạy siêu nhanh như của Flash?
- Vãi đái với báo chí tuyên truyền. Tuyên truyền trong thời chiến còn hiểu được, còn thời này mà cứ thế này bảo sao bọn thanh niên càng ngày càng ngu, không suốt ngày hỏ báo cáo chồn giết người chặt đầu hiếp dâm xác chết...
- UH-1F sử dụng động cơ mới General Electric T-58-GE-3 với công suất 1,325 hp. UH-1H sử dụng động cơ Lycoming T53-L13 với công suất 1400hp. Điều đó có nghĩa là động cơ của nó mạnh từ 1,325 đến 1,400 mã lực. Muốn kéo nó đứng lại phải cần một đối lực bằng ít nhất là 1,300 con ngựa. Bác Kiểm có đi học không nhỉ?
- Từ bé đến giờ tôi đâu có thấy máy bay trực thăng UH-1H là cái giống gì đâu bác. Cho nên nghe bác bảo bác là “anh hùng tay không quật ngã trực thăng UH-1 của Mỹ” thì tôi bèn chỉ còn biết lắc đầu le lưỡi phục bác sát đất thôi.
- Có phải khi xưa bác cư ngụ gần kho đạn Long Bình chẳng mà nổ đing tai vậy?
- Bác nổ còn hơn bom tấn. Bác coi trời bằng vung, coi trí tuệ của bàn dân thiên hạ như dân Bắc Hàn khóc lãnh tụ mới dám tồn trữ của quý.
- Kỷ lục nâng vật nặng thế giới là 458 kg. Vậy vị anh hùng Bùi Minh Kiểm của chúng ta mạnh hơn đương kim vô địch thế giới bốn lần. Quá khủng khiếp.
- Thì đã bảo “Với sức người, sỏi đá cũng thành cơm” mà lị. Với cách nói ngông này, ông kéo trực thăng một phát là xuống ngay.
- Tớ cũng đã được thiền sư Nhất Hạnh nhờ soạn về sức quật yếu ớt của trực thăng Mỹ khi cụ viết trong cuốn Hoa Sen Trong Biển Lửa rằng:
"Tôi không thể nào quên được hình ảnh mà tôi trông thấy hôm đó. Chiếc trực thăng hạ dần xuống làm cho những con bò đang kéo chiếc xe đi trên con đường quê sợ hãi chạy nhanh, và cả người cả thú mừng rỡ vật rơi lông lóc xuống đường làng. Trên bờ ruộng những người lính Mỹ đã xuống trực thăng, áp tới bắt cóc người thiếu phụ đang lồm cồm ngồi dậy trong tay còn ẩm sữa con trai hai tuổi. Nét kinh khiếp hiện rõ trên khuôn mặt người đàn bà nhà quê trẻ tuổi và trên mặt bà mẹ già đầu bạc. Người thiếu phụ trao con cho mẹ với một cái nhìn không thể nào tả nổi. Và bà mẹ già nét mặt đau thương, chỉ biết đưa tay ôm lấy đứa cháu và nhìn theo, vô cùng tuyệt vọng."
- Gió từ cánh quạt trực thăng yếu thật đấy, trong khi giặc lái kéo người thiếu phụ lên máy bay mà còn dám để cụ Nhất Hạnh đứng sát mặt hai mẹ con bà cụ để nhìn thấy được "cái nhìn không thể nào tả nổi" ... hihi...
- Cái loa tuyên truyền phát ra đều có cơ sở, ngay cả người có thể đi trên ngọn lửa. Một anh nói phét có thể chưa được ai tin nhưng ngàn anh nói phét là nhìn lên trời thấy râu Lê Nin thì chực anh còn lại cũng hô lên “Ừ nhỉ... đúng là râu cụ Lê Nin đã hiện ở trên trời!” Quên mất, không biết cái đó gọi là gì. Thôi tạm gọi nó là... hiệu ứng nói phét!
- Ngày xưa từng có những phi công quân đội nhân dân ta “rình trong mây, đợi máy bay của địch bay ngang qua rồi nhảy từ máy bay của ta sang máy bay của chúng, nạy cửa bắt sống phi công địch”... theo lời của các cụ Tuyên Huấn thì đây cũng là câu truyện và nhân vật có thật, nhưng tạm thời chưa xác định rõ danh tính, tuổi tác, cũng như là tên của hành tinh nơi sự việc kỳ ấy xảy ra. Hahaha...

- Các chiến công vang lừng của anh bộ đội Hai Thiêng mà các cụ đảng báo thì còn kinh khủng hơn nhiều, tuy các chi tiết cũng là ba xạo nhưng mà ít ra còn có cái... tên là thật, thế mà chưa được xây công viên để tuyên dương!
- Nguyễn Văn Bé, Nguyễn Văn Trỗi, Lê Văn Tám, Lê Thị Thu Nguyệt, Đặng Hoàng Ánh xin chào thua cụ Bùi Minh Kiểm!

Kết Luận

Trường hợp cụu cán binh Bùi Minh Kiểm chém gió, nở văng miêng trên đây không phải là một vụ riêng rẽ cá biệt. Có không ít người giống hệt ông ta trong hàng ngũ đảng viên CSVN, kể cả ông thủ tướng có bằng cấp cử nhân luật rùng. Xạo hết chỗ nói đã trở thành một thứ bệnh: hội chứng hoang tưởng. Để che lấp một thứ mặc cảm thua kém, con ếch XHCN phải tự thổi phồng để chứng tỏ họ hơn người, là ưu việt.

Mới đây, ngày 4 tháng Ba năm 2013, một vài tờ báo trong nước đăng bài với các tựa đề “Anh hùng bị tố khai man thành tích”, “Nguyên Bí thư Tỉnh ủy nói gì khi bị tố cáo?” đã lột mặt nạ ông Hồ Xuân Mãn, cụu Bí thư Tỉnh ủy Thừa Thiên - Huế, cụu Ủy viên Ban Chấp hành Trung ương Đảng CSVN. Hàng chục đảng viên, từng là cán binh đồng đội của ông Mãn, đã lên tiếng tố cáo Mãn ngụy tạo thành tích để được phong tặng danh hiệu “Anh hùng Lực lượng vũ trang nhân dân”.

Thành tích chiến đấu trong một trận đánh mà ông Mãn khoe chẳng qua chỉ là một vụ giết người. Bài báo viết: “Hồ Xuân Mãn đã thả nhiên xả súng vào đám giỗ, dẫu cho ông nội ông Mãn và nhiều bà con của chính ông ta đang ngồi tại đó. Ngoài 9 thường dân vô tội thiệt mạng, “trận đánh” này còn làm cho 8 thường dân khác bị thương. Bây giờ, cứ tới ngày ấy, thôn Phò Ninh, huyện Phong Điền, tỉnh Thừa Thiên – Huế có đến 10 đám giỗ.”

Những kẻ đang lãnh đạo đất nước cùng với các đồng chí như Bùi Minh Kiểm, Hồ Xuân Mãn, Lê Thị Thu Nguyệt, Đặng Hoàng Ánh, ai cũng đều từng có thành tích chiến đấu phi thường cả và ai cũng đạt danh hiệu “Anh hùng Lực lượng vũ trang nhân dân” và “học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh”. Thảo nào Mỹ cút Ngụy nhào đã gần 40 năm rồi mà đất nước chỉ tiến nhanh tiến mạnh trong lãnh vực Xạo Hết Chỗ Nói.

Phan Hạnh.